D • N
29/7 1949

Öppen vård

Det är ett välbekant faktum att samhällets vårdresurser under det senaste årtiondet utvecklats mycket långsammare än de generella sociala hjälpåtgärderna. Folktandvårdens fördröjda utveckling, omöjligheten att inom överskådlig tid sanera ålderdomshemmen, den psykiska vårdens eftersläpning, det är bara några axplock ur högen av försummade vårduppgifter, försummelser som utgör baksidan av den medalj på vilkens framsida man finner exempelvis folkpensionsreformen, de allmänna barnbidragen och det sociala bostadsbyggandet.

Att vårduppgifterna trots alla svårigheter beträffande utrymmen och personal dock ägnas betydande ansträngningar från kommunala huvudmäns sida framgår av en i Socialt medelanden framlagd statistik över landstingens och storstädernas anställda under åren 1945—48. Man finner där att lasarettens personal ökats med nära 20 procent under 3-årsperioden och barnhemmens med drygt 80. Däremot har de för distriktsvård anställda blivit endast obetydligt flera, och bland grupper som går tillbaka märks barnmorskorna.

Det är ingen kritik av de kommunala förtroendemännen när man konstaterar att sifferna vittnesbörd röjer en mindre lycklig tendens att ägna mer intresse åt den stationära, slutna vården än åt den poliklinika och öppna. Utan all diskussion är det lokala huvudmans ambition att göra sina anstalter bättre än andras anstalter som främst gjort de kommunala kroppssjukhussen så överlägsna de statliga sinnessjukhusen. Men den brist på arbetskraft och det tvång att ransonera byggandet som bromsat anstalternas utveckling kan väntas verka längt fram i tiden. Och då är det angeläget att uppmärksamheten med all kraft inriktas på möjligheten att genom öppen vård nå jämförliga eller kanske bättre resultat med mindre insats av knappa tillgångar.

Om man utgår ifrån att bostadsbyggandet helt enkelt inte låter sig beskäras med samma hårdhet som andra investeringar och att bostadsbeståndet därför successivt får högre kvalitet, så är det också givet att möjligheterna till hygienisk vård i hemmen successivt förbättras. Denna vård kräver inga extrasinsatser. Den kräver måhända något mer vårdartid än specialanstalter gör, men i stället begränsas behovet av vårdinsatser från särskilt avdelad och utbildad personal — att inom rimliga gränser öka hemarbetet med enkla vårdgörelser mot betyder bara ett bättre utnyttjande av redan engagerad arbetskraft. I största allmänhet talat innebär därför den öppna vården i de enskilda hemmen en bättre hushållning med våra gemensamma resurser. Därtill kommer att hemvården i många fall kan vara kvalitativt bättre än anstaltsvården.

Sekreterare Per Eckerberg i socialdepartementet skrev nyligen en värdefull uppsats om den sidan av saken i tidskriften Tiden. Han pekade på den miljöförbättring för barnen som kan vinnas när sådana anstalter som barnhem, daghem och sommarkolonier byts ut emot eller "flyttar in" i vanliga, riktiga hem. Och han diskuterade möjligheterna att göra de sinnesslöa lott mänskligare genom utvidgad familjevårdsamt att fördröja de ensamma gamlas trista flyttning till ålderdomshemmet genom en viss social service i deras egna, enskilda bostäder. Det skall understrykas att författaren inte visade något spår av böjelse för den gamla tidens nådehjonsförhållanden — han räknar tvärtom med noggrann uppsikt över hemvårdens kvalitet och en ersättning som ändå gör vårduppdraget lockande för de lämpliga. Enkla kalkyler visar att den samhällsekonomiska vinsten likväl måste bli betydande.

En sida av problemet bör ytterligare framhävas. Att befordra den öppna vården betyder en förskjutning inom vårdpersonalgrupperna. Sjukvård i hemmet i stället för på anstalt kräver lika många eller fler läkare, laboranter och för självständig insats utbildade sköterskor, men mycket färre biträden av allehanda slag. När kollektiva anstalter för barnavård byts mot placering i enskilda hem blir anstaltspersonalen överflödig med undantag för läkarna, men i stället krävs ett antal nya övervakare av sker kurstorer. I den mån samhället kan bereda ensamma gamla nödig hjälp i deras egna bostäder blir det den sociala hemhjälpskåren som utvidgas. Förhållandet kan uttryckas så att ökad tonvikt på den öppna vården för samhällets del medför ökat behov av kvalificerade, självständigt och individuellt verksamma krafter, medan i stället behovet av rutinarbete väsentligt minskas. Det behöver knappast påpekas att en utveckling i den riktningen i hög grad skulle minska konkurrensen mellan social-vård och näringsliv om de nya årskullarna.

De skäl som talar för ett vidare bruk av öppna vårdformer har dock sin begränsning. Det kan med få undantag — de forna hittebarnshusen är det mest bekanta — inte vara fråga om att tränga ut anstaltsvården eller ens i större utsträckning tränga undan den. I stället är det fråga om att möta efterstatts eller nya behov på ett mera smidigt, efter fallens egenart avpassat sätt. Inom ramen för tillgängliga resurser bör därvid den öppna vården ha ett företräde, utan att omsorgen om nödvändig anstaltsvård därför slappas.

Den isolationistiska pressens

försök att försvara Sveriges hållning till Atlantpakten får en alltmera olustig karaktär. Man angriper USA, trots sin insikt om att detta land är det enda säkra värnet för vår egen och Västeuropas frihet och i förhoppning om att USA trots allt skall hjälpa oss om faran blir överhängande. Det har rent av plötsligt att USA före indragandet i det stora kriget i december 1941 förde samma politik som Sverige. Vid denna tid var USA såsom icke-krigförande England och (efter juni 1941) Ryssland främsta hjälpare genom sändningar av vapen och annan materiel samt en rad än mera långtgående åtgärder — Sverige transporterade en tysk division från Norge till Finland och godtog den s. k. permittenttrafiken. Möjligheter att försvara den av naturlig fruktan, inte av sympati, betingade tyskvänliga politiken finns utan tvivel — men detta på en gång lögnaktiga, förolämpande och förnedrande försvar borde även regeringspolitikens tvrigaste anhängare undvika.

Morgon-Tidningens

angrepp mot Dagens Nyheters chefredaktör för ett föredrag i Järvsö bygger på alltigenom förvanskade — om också vid ett icke stenografiskt referat förklarliga — formuleringar. I föredraget sades intet som ej mer än en gång sagts i denna tidning. Bland annat att en genomförd socialisering måste leda till den politiska frihetens och demokratins undergång, trots att regeringen säkerligen inte trodde eller önskade detta.

PRESSGRANNAR

Ryssarna är ena baddare, konstaterar Expressgrannarna i Dagbladet (h) de så gott som dagliga Tassetelegrammen om att de första betydelsefulla upptäckter och uppfinningar gjorts först av ryssar. Sålunda är inte endast komisk. Den har också en allvarlig sida, framhåller den svenska högertidningen:

Hundratals miljoner människor får sin enda upplysning genom ryskt radio och press och någon sanning utöver vad som där meddelas finns inte. Därtill kommer att sovjetmedborgarna är avstängda från all beröring med yttervärlden och alunda inte har någon möjlighet att kontrollera och jämföra. De är på nåd och nåd utlämnade åt en propaganda även av det mest befängda slag. Detta är en och bara en av de skräckumande sidorna i det kommunistiska system, som ryssväldet utnyttjar sin makt bakom fälda järnridåer.

Andå ger dessa försök att sanningslöst förstora upp den ryska förmågan och förtrafflighetens närmast hätyrck av svaghet. Om de ryska makthavande trodde att tillståndet i Sovjetunionen och vad som sker där uppskattades av det ryska folket, skulle de inte behöva ikläda nationens storhet en så besk sedesmaning första fiolen.

Statstjänarna är gynnade i förhållande till kroppsarbetare och bönder, har SLU-ordföranden Fredolf Jansson påskått enligt Svenska Landsbygden (bf):

kvalificerade, självständigt och individuellt verksamma krafter, medan i stället behovet av rutinarbete väsentligt minskas. Det behöver knappast påpekas att en utveckling i den riktningen i hög grad skulle minska konkurrensen mellan social-vård och näringsliv om de nya årskullarna.

De skäl som talar för ett vidare bruk av öppna vårdformer har dock sin begränsning. Det kan med få undantag — de forna hittebarnshusen är det mest bekanta — inte vara fråga om att tränga ut anstaltsvården eller ens i större utsträckning tränga undan den. I stället är det fråga om att möta efterstatts eller nya behov på ett mera smidigt, efter fallens egenart avpassat sätt. Inom ramen för tillgängliga resurser bör därvid den öppna vården ha ett företräde, utan att omsorgen om nödvändig anstaltsvård därför slappas.

Den isolationistiska pressens

försök att försvara Sveriges hållning till Atlantpakten får en alltmera olustig karaktär. Man angriper USA, trots sin insikt om att detta land är det enda säkra värnet för vår egen och Västeuropas frihet och i förhoppning om att USA trots allt skall hjälpa oss om faran blir överhängande. Det har rent av plötsligt att USA före indragandet i det stora kriget i december 1941 förde samma politik som Sverige. Vid denna tid var USA såsom icke-krigförande England och (efter juni 1941) Rysslands främsta hjälpare genom sändningar av vapen och annan materiel samt en rad än mera långtgående åtgärder — Sverige transporterade en tysk division från Norge till Finland och godtog den s. k. permittenttrafiken. Möjligheter att försvara den av naturlig fruktan, inte av sympati, betingade tyskvänliga politiken finns utan tvivel — men detta på en gång lögnaktiga, förolämpande och förnedrande försvar borde även regeringspolitikens tvrigaste anhängare undvika.

Morgon-Tidningens

angrepp mot Dagens Nyheters chefredaktör för ett föredrag i Järvsö bygger på alltigenom förvanskade — om också vid ett icke stenografiskt referat förklarliga — formuleringar. I föredraget sades intet som ej mer än en gång sagts i denna tidning. Bland annat att en genomförd socialisering måste leda till den politiska frihetens och demokratins undergång, trots att regeringen säkerligen inte trodde eller önskade detta.

PRESSGRANNAR

Ryssarna är ena baddare, konstaterar Expressgrannarna i Dagbladet (h) de så gott som dagliga Tassetelegrammen om att de första betydelsefulla upptäckter och uppfinningar gjorts först av ryssar. Sålunda är inte endast komisk. Den har också en allvarlig sida, framhåller den svenska högertidningen:

Hundratals miljoner människor får sin enda upplysning genom ryskt radio och press och någon sanning utöver vad som där meddelas finns inte. Därtill kommer att sovjetmedborgarna är avstängda från all beröring med yttervärlden och alunda inte har någon möjlighet att kontrollera och jämföra. De är på nåd och nåd utlämnade åt en propaganda även av det mest befängda slag. Detta är en och bara en av de skräckumande sidorna i det kommunistiska system, som ryssväldet utnyttjar sin makt bakom fälda järnridåer.

Andå ger dessa försök att sanningslöst förstora upp den ryska förmågan och förtrafflighetens närmast hätyrck av svaghet. Om de ryska makthavande trodde att tillståndet i Sovjetunionen och vad som sker där uppskattades av det ryska folket, skulle de inte behöva ikläda nationens storhet en så besk sedesmaning första fiolen.

Statstjänarna är gynnade i förhållande till kroppsarbetare och bönder, har SLU-ordföranden Fredolf Jansson påskått enligt Svenska Landsbygden (bf):

BOSTADSFRÅGAN

ETT GENMÄLE

Fil. dr Yngve Larsson har framfört vissa invändningar (DN 25/7) mot de synpunkter på bostadsfrågan som jag utvecklade i Dagens Nyheter för någon tid sedan. Såvitt jag kan finna är vi dock ense på ganska väsentliga punkter. Att bostadsfrågan bör inta en framskjuten ställning på vårt socialpolitiska program är också min mening. Jag betonade i min artikel att en reform av bostadsförhållandena är önskvärd för att underlätta en utjämning av klasskillnaderna och med hänsyn till det befolkningspolitiska läget. Och jag delar helt dr Larssons uppfattning att lägenheter på ett rum och kök, som spelat en så stor roll i vårt land, inte utgör några tillfredsställande familjebostäder.

I själva verket undrar jag om inte vår enighet sträcker sig åtskilligt längre. Dr Larsson frågar om inte "vid bedömande av bostadsproduktionens såväl kvantitet som kvalitet också de sociala värderingarna böra vara ett bestämmande — moment". För min personliga del hyser jag ingen tvekan att svara jakande på den frågan, men med en bestämd reservation, som jag dock inte tror kommer att möta någon gensaga från dr Larssons sida. Bostadspolitiken liksom vår sociala politik över huvud måste i sista hand bestämmas av våra ekonomiska resurser. Det rör sig här om investeringar av mycket betydande omfattning, och det är stor risk för att de, om politiken inte utformas med tillräcklig försiktighet, kan verka rubbande på hela vår ekonomi. Det är behagligt att ha stora tillgångar, men man uppnår inte en sådan angenäm situation genom att redan på förhand leva såsom om man vore rik.

Jag tror att det numera råder en rätt stor enighet om att vår ekonomiska politik under en stor del av efterkrigstiden karaktäriserades av alltför stor optimism. Vi överskattade våra tillgångar och sökte nå alltför mycket på en gång. Bostadsproduktionen har legat vid rekordnivå, och samtidigt har vi haft mycket omfattande industriella investeringar, vilket allt haft till följd en hastig ökning av lönerna. För att inte detta skulle bryta jämvikten i vår ekonomi skulle det ha krävts en mycket aktiv sparverksamhet. I verkligheten sökte vi emellertid driva upp konsumtionen samtidigt med investeringarna; bland annat verkade expansionen av socialpolitiken — också utanför bostadspolitiken — i den riktningen. Resultatet av allt detta och av de allmänna internationella rubbningarna blev en valutakris, under vars verkningar vi alltjämt lider.

Det kan naturligtvis vara delade meningar om vissa detaljer i förfloppet. Dr Larsson är för sin del inte benägen tro att bostadspolitiken spelade mer än en sekundär roll. Den blir i sysselligen att accentuera överkonjunkturen, men den var ingen huvudfaktor. Enligt hans mening var det de första betydelsefulla upptäckter och uppfinningar gjorts först av ryssar. Sålunda är inte endast komisk. Den har också en allvarlig sida, framhåller den svenska högertidningen:

Hundratals miljoner människor får sin enda upplysning genom ryskt radio och press och någon sanning utöver vad som där meddelas finns inte. Därtill kommer att sovjetmedborgarna är avstängda från all beröring med yttervärlden och alunda inte har någon möjlighet att kontrollera och jämföra. De är på nåd och nåd utlämnade åt en propaganda även av det mest befängda slag. Detta är en och bara en av de skräckumande sidorna i det kommunistiska system, som ryssväldet utnyttjar sin makt bakom fälda järnridåer.

Andå ger dessa försök att sanningslöst förstora upp den ryska förmågan och förtrafflighetens närmast hätyrck av svaghet. Om de ryska makthavande trodde att tillståndet i Sovjetunionen och vad som sker där uppskattades av det ryska folket, skulle de inte behöva ikläda nationens storhet en så besk sedesmaning första fiolen.

Statstjänarna är gynnade i förhållande till kroppsarbetare och bönder, har SLU-ordföranden Fredolf Jansson påskått enligt Svenska Landsbygden (bf):

Larsson har rätt i att den industriella konjunkturen var den primära faktorn. Ingen kännare av vår ekonomiska historia under de senaste årtiondena kan emellertid undgå att konstatera att bostadsbyggandet i sin tur utövat och alltjämt utövar ett mäktigt inflytande på de industriella konjunkturerna. Och här föreligger dessutom en annan, väsentlig faktor som man måste ta hänsyn till. Låga räntor har ju varit ett viktigt led i vår bostadspolitik. Parollen har varit: gärna sänkning av räntenivån, men ingen höjning. Verkningarna av detta system sträckte sig över hela vårt ekonomiska liv. Det förvärade en kontroll av investeringarna i deras helhet och stimulerade uppsvinget över hela linjen, inte bara inom bostadsproduktionen.

I alla fall var det ett mycket riskabelt företag att söka förverkliga ett omfattande byggnadsprogram på toppen av en allmän högkonjunktur. Teoretiskt skulle man utan tvivel ha kunnat få fullt utrymme för bostadsprogrammet genom att skära ner investeringarna på andra områden och begränsa konsumtionen. Det skulle — vid rådande immobilisering av räntan — ha förutsatt en mycket omfattande och säkerligen irriterande direkt kontroll av industrin, eventuellt förbunden med en strikt reglering av konsumtionen. Men vi var inte rustade för en sådan uppgift och inte heller villiga att energiskt gå fram på den vägen.

Med hänsyn till våra egna ekonomiska intressen, för att nu inte tala om våra åtaganden enligt Marshallplanen, hade det för övrigt vid en avvägning mellan industriella — och agrara — investeringar å ena sidan och bostadsproduktion å den andra nog visat sig önskvärt att i viss utsträckning låta den senare stå tillbaka för de förra, och att särskilt ge exportindustrin företräde. Så har ju också till sist blivit fallet, även om våra valutabekymmer varit så stora att de i vissa punkter försvårat realiseringen av de statliga intentionerna.

Den kritik jag riktat mot bostadspolitiken avser huvudsakligen efterkrigstiden. Däremot måste det nog erkännas att situationen under krigsåren var så komplicerad att det inte var lätt att finna ett praktikabelt alternativ till det system som då byggdes upp, hur tveksamt man än kunde ställa sig till vissa enskildheter i detsamma. Under efterkrigstiden däremot har vår handlingsfrihet varit betydligt större, och det har därför förelegat goda förutsättningar för en kritisk diskussion. Man får hoppas att de erfarenheter vi gjort under de senast förflutna åren inte skall bli utan frukt när det gäller att planera vår bostadspolitik för framtiden och att tillståndet i bostadsproduktionen är i stånd att skänka — och som så väl behövs".

Arthur Montgomery

De medgivna 500 kronorna för turistresor vore i vida mindre grad en uppmaning att ta den ransomerade rättigheten i bruk, framhåller Politiken för danskarnas välkomnande. Ehuru systemet beräknas fungera så att Danmark ger ut 140 milj. för turistvaluta, men inte får mer än 90 tillbaka, medan radikala Köpenhamnstidningen att utlandsresorna vål är värda vad de kostar:

För det **store flertal** maa de betyde, at det fremmede sætter tankerne i bevægelse. Tvende forestillinger brækkes op som is, der brydes af stærkere strømme, sindene sættes i en bevægelse, der kan holde sig længt ind i arbejdsaaret. Maaske kan denne forøgede kontakt med udlandet, ikke gennem udvalgte repræsentanter, men fra folk til folk, være med til at gengive os noget af den hurtighed og smidighed i sindet, som vi vist ikke havde ord for at have. Ikke mindst vil der være af utvivlelig betydning, at almindelige mennesker faar noget at sammenligne med. Baade den hjemlige surhed og selvtilfredshed, som vi alle kan forfalde til, kan ændres ved, at man faar syn for sagn om priser, levevilkaar, vanskeligheder og medvaner i andre lande.

Svenska bokhandlarföreningens 151:e **ordinarie kongress** öppnades på torsdagen i Stockholm i Folkets hus med 104 delägare. Representanter för broderorganisationerna i England, Danmark, Norge och Finland deltar i kongressen. Förbundsordförande Gunnar Jansson framhöll i sitt hälsningstal att medlemsantalet i Bokhandlareförbundet ökats från 9.350 till 11.483. Arbetstillägnen under 1948 har varit större på grund av den statliga propagandan för sparsamhet på pappor och den mindre tilldelningen av råmaterial för tidskrifter. Sekreteraren i den engelska broderorganisationen framhöll att även i de grafiska facken i England står det hårda strider, och man hälsar på lösenordet för 12 till kartellen anslutna förbund.

KONSTROND FRÅN PARIS

DET ÄR ALLTFÖR lätt att av den kvantitativt överväldigande plats som den dåliga konsten intar i det parisiska konstlivet dra slutsatsen att Paris inte längre är konstens huvudstad, att det inte finns någon kärna av kvalitet innanför allt löst kött, att Matisse och Picasso är de sista mästarna.

Det finns onekligen mycket som är negativt i det parisiska konstlivet: salongernas anhopning av skräckkonst eller intetsägande och urvattnade uppfattningar av den "franska traditionen", de övriga utställningarnas brist på goda namn. Den ekonomiska situationen är också svår för både konstnärer och konsthandlare — de som inte specialiserat sig på att sälja turistyror. Några av de större gallerierna har öppnat filialer i New York, kanske också, sägs det, med tanke på att kunna följa konstens allt mer relasen dit om läget i Paris blir alltför hopplöst. De konstnärer som inte redan fått sina bilder rörmellse har svårt att få något sålt, men det kostar pengar att nå berömmelse: att ställa ut, att få ett fint galleri, ett fint kataloghäfte och en fin kritik. Men det kostar ju också att avstå från allt detta.

Dylika negativa företeelser bör emellertid inte få skymma bort det faktum att det just nu visss och skapas levande konst i Frankrike, konst som har något att lära ut. Under några veckors utställnings- och atelierbesök hinner man göra tillräckligt många positiva erfarenheter.

Den gamla konsten visas ju permanent på museerna, men då och då också i tillfälliga arrangemang på utställningar. Ett museiurval av franska pastellier gemen tiderna har under våren visats i Orangeriet, som under sommaren hyser en stor Gauguinutställning, 101 år efter konstnärens födelse. Mer eller mindre avslutade epoker av vårt sekels konst har också inventerats. Galerie Maeghts två utställningar av den abstrakta konsten, dess uppkomst och första mästare, har givit delvis överraskande perspektiv. Vid sidan av kända kubistiska verk från omkring 1912—1914 av Braque, Picasso och Léger avslöjas mindre kända samtidiga eller tidigare helt abstrakta tavlor av så passa fögs omtalade konstnärer som Kupka och Larionov. Utställningarna visade bland annat att relationerna mellan de olika slagen av abstrakt konst under 10- och 20-talen ännu inte är tillräckligt utredda, inte ens i den rent dokumentariska bok i ämnet av Michel Seuphour som utkom lagom till vernissagen.

Sandinsky, parisiska epok, åren från 1934 till hans död 1944, presenteras av Galerie Jeanne Bucher. Utställningen är imponerande, men den strängt abstraktionen i dessa verk gör ett främmande, oeuropeiskt intryck. Kandinsky förefaller inte att ha lärt mycket av den franska konsten omkring sig under denna period, och han visar inte heller ha utövat något direkt inflytande. Hans konst är snarast ett slutet i sig själv, svärtillgänglig, men likafullt fascinerande.

Matisse visar med utställningen i Musée d'Art Moderne av arbeten från 1947—48 att han bevarat inte bara sin skaparförmåga, utan också förmågan att förnya sig ända in i ålderdomen, en egenskap som ju är vanligare bland latinska än bland nordiska konstnärer.

Även mot bakgrunden av dylika imponerande prestationer och mönstringar av stora epoker lyckas den unge Soulages göra sin självständighet och livskraft gällande. Det är särskilt två olika riktningar som tycks ha gripit honom: den rena, en abstrakt och en expressivt realistisk. Man gör sig givetvis redan till en viss förmåga genom att bara framhäva dessa två, men de har synts mig vara de mest representativa. Den abstrakta gruppen har under hela 40-talet dominerat bilden av den franska konsten, och den innehåller inte heller några okända namn. De flesta har redan utövat ett ganska stort inflytande, inte minst i Sverige, men alla befinner sig i en mycket intressant utveckling, som övertygar en om att förfloppet långtifrån har sagt sitt sista ord, att den inom sig bär möjligheter till en än rikare expansion. Bazaine, Estève och Lapique är den ena topptrion inom riktningen. Mnenessier, Singier och Le Moal den andra. När man kallar dessa konstnärer abstrakta får man emellertid komma ihåg att de själva i almänhet inte vill veta av beteckningen; den vill man reservera för en konst som vi i Sverige hellre skulle kalla konkret för att uppträthålla en viss distinktion mellan olika utgångspunkter. De tar avstånd från den konkreta konstens intellektuella begreppsillustrationer och utgår alla i sitt skapande från en med ögat och alla sinnen upplevd verklighet, och de strävar att nå en rent visuell bildverkan.

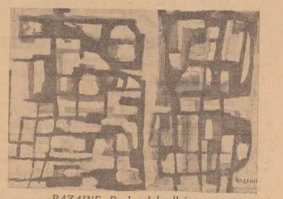

BAZAINE: Bonde och bondkvinna.

Frågar man Bazaine, som i sina tavlor transformerar verkligheten till gränsen av oigenkännlighet, om hans inställning till den abstrakta konsten svarar han: Det finns levande och det finns döda former — inom alla riktningar. Men han ser särskilt i den renodlat abstrakta konsten faran för en ny sorts akademism. Den abstrakta konsten är en flykt, den försöker bygga upp ett färgernas och formernas drama utifrån en snäv och konventionell uppfattning om människan, om den vägrar att införa hela verklighetens i sin konst. Bazaines egen konst verkar i sin senaste fas vara ett försök att ge en syntes av alla sinnens upplevelser inför ett motiv, inte genom stilisering och dekorativ förenkling, utan genom en komplex mosaik och flätning av färger, som visserligen inte är fixerade i en bestämd förställande funktion, men som hela tiden bevarar sin visuella rums- och rörelsellusion. Samtidigt är han inte främmande för att i sin konst införa vad han kallar ideogrammatiska tecken, figurationer av flertydig symbolfunktion.

Manessier, Singier och Le Moal utnyttjar mindre färgernas optiska, rumsbildande egenskaper än deras stämningsuggererande möjligheter. Alla tre har på de två senaste åren utvecklats avsevärt mot en personligare kolorit och en mindre splittrad form. Manessier och Singier är nästan helt abstrakta i sitt formspråk, men lyckas ändå förmedla sina sinnesupplevelser av verklighetens och samtidigt ge uttryck för ganska specifika personliga upplevelser. Singier gäller om Le Moal, hos vilken man emellertid blttare kan skönja mik och hans mulleri har ett kärvt utseende, är brutala och odisciplinerade ibland, men alltid uttrycksfulla och rika på infall; de har något av den "fart brut" som ett tag stått i centrum för intresset i Paris.

Robert Tatin är en av de säkert många konstnärer i Paris som arbetar i tystlhet och med allvar på ett verk som de har små möjligheter att göra känt utanför en ganska snäv krets. Det berör på en tillfällighet om man träffar på dem, och därför är säkert den bild man under en kort tid kan få av vad som händer på konstens område i Paris bara en bit av den objektivt riktiga bilden.

Torsten Bergmark

Två barnförlamningsfall på Gotland.

Två fall av barnförlamning har konstaterats på Gotland. Det är två små barn som drabbats av sjukdomen. Båda har införts till epidemisjukhuset i Visby. (DN, Visby.)

ROBERT TATIN: Tristan och Isolde. Terrakotta.

så gott som okänd. Han är en liten, fruktsnarvärt vital man med glöd i blicken, och han talar upphetsat och emfatiskt om sin konst. Den skall vara primitiv, okonstlad och ett direkt uttryck för den naturliga människan, "l'homme phallique". Han betonar att han är bretagnare och att hans konst har mer keltiska än typiskt franska drag. Både hans keramik och hans målleri har ett kärvt utseende, är brutala och odisciplinerade ibland, men alltid uttrycksfulla och rika på infall; de har något av den "fart brut" som ett tag stått i centrum för intresset i Paris.

Robert Tatin är en av de säkert många konstnärer i Paris som arbetar i tystlhet och med allvar på ett verk som de har små möjligheter att göra känt utanför en ganska snäv krets. Det berör på en tillfällighet om man träffar på dem, och därför är säkert den bild man under en kort tid kan få av vad som händer på konstens område i Paris bara en bit av den objektivt riktiga bilden.

Torsten Bergmark

Två barnförlamningsfall på Gotland.

Två fall av barnförlamning har konstaterats på Gotland. Det är två små barn som drabbats av sjukdomen. Båda har införts till epidemisjukhuset i Visby. (DN, Visby.)

Vi tvättar bilen

— polerar, dammsuger etc. medan Ni väntar i vårt bekväma väntrum med radio och telefon.

Co-Go Central-Garaget
VANADISVÄG. 2–4 - Tel. 34 04 40

Matvråsoffan "NÄTTA"

Patentskött.

ny förbättrad modell

billig • praktisk • lättbäddad

En nätt och trevlig matvrsoffa som med några få enkla handgrepp kan förvandlas till en bekväm bädd av varierande längd.

Längd 170 cm. Bredd 42 cm. Utbäddad kan den om förlängas från 170 cm. till 190 och 210 cm. Bredd 74 cm. Benad och förnedd med bedjebotten. Plats för sängkläder.

Pris i bonad furu ..... Kr. 140:-
I bonad björk Kr. 153:—
Passande madrass av bra kvalitet ..... kr. 40:—.

100-tals belåtna köpare!

Till alla järnvägsstationer mot efterkrav eller förut insänd likvid. Fraktfritt och försäkrat. Returrätt inom 5 dagar efter ankomsten.

KOOPERATIVA möbelaffären
KLARABERGSGATAN 42, STOCKHOLM
Tel. 20 25 01 - 21 25 87. Postgiro 153046.

SVENSKA LLOYD
KOMMANDE STÖRRE EVENEMANG I ENGLAND:
AUGUSTI:

8—Sept. 3 Malvern Drama Festival ..... *Malvern, Worcs.*
13 Motor Racing: Ulster Trophy Race .. *Belfast, Ulster*
17—27 "The Model Engineer" Exhibition *New Horticultural Hall, London*
21—Sept. 11 International Festival of Music and Drama *Edinburgh*
22—24 Royal Torbay Yacht Club and Corinthian Yacht Club Regatta ..... *Torquay*
25—Sept. 10 Engineering and Marine Exhibition *Olympia, London*
26 Greyhound Racing: The Laurels *Wimbledon, London*

För närmare upplysningar vänd Eder till Svenska Lloyd eller Er resebyrå

Come to Britain

SVALT GARNITYR 8:90
k.-silke med spets .....
Underklänning, k.-silke 7:95
Benkläder, charmeuse 3:95
Baddräkter, ryrkade ..... 9:—

TYGER REALISERAS BILLIGT!
Flanette 4.25, Lava bla 4.75, Ecorrcé 5.50
STUVAR

3 FYND FÖR HERRARNA
Pyjamas, ngt. felakt. 17:50
Tennisskjorta, kort ärm 9:90
Skjorta, 100 % bomull, fast krage, lång ärm 7:50

TRIKÅHÖRNAN
PÅ KLARABERG GATAN 56
CENTRALBODARNA

Folkungagatan 28, Långholmsgatan 43, Renstiernsgatan 19, Hantverkargatan 73, Tomtebogatan 6, Västerlånggatan 52, Roskeegatan 9, Kyrkogårdsvägg. 11, Sundbyberg: Landsvägen 55, L:a Essingen: Björkgatan 8, Hammarbyhöjden: Flun Malmgrens Plan 5—7

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.